

Світанок

Вісник Христової присутності

Журнал "Світанок"

Лютий 2025 року

Зміст

ВІДБЛИСКИ СВІТАНКУ	2
СЛАВНІ РЕЗУЛЬТАТИ ХРЕЩЕННЯ ЗА МЕРТВИХ	2
МІЖНАРОДНІ БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ	22
ПРАВИЛЬНА МОЛИТВА	22
ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ	26
БАГАТИЙ ЮНАК.....	30
ПРИТЧА ПРО ОВЕЦЬ ТА КОЗЛІВ	33

Пошукайте цитати з Писання у своїй Біблії!

Славні результати хрещення за мертвих

"Подібно до того, як всі помирають, бо всі ми належимо до Адама, кожен, хто належить до Христа, отримає нове життя".

1 Коринтян 15:22

Мало хто заперечуватиме, що весь людський рід або помер, або вмирає. Павло пояснює у нашому першому вірші, що це почалося з першої людини, Адама. Це сталося через непослух Адама Божому закону. (Буття 2:16-17; 3:17-19). По суті, весь 15-й розділ 1-го Послання до Коринтян є запевненням, що мертвим буде надана можливість повного відновлення життя через воскресіння.

Павло пояснює, чому це так: "Як смерть прийшла у світ через чоловіка (Адама), так і воскресіння з мертвих почалося через іншого чоловіка". (Христа Ісуса) (вірш 21). Тут нам нагадується, що

саме людина Христос Ісус викупив світ від смерті, що відповідає словам самого Ісуса , коли він сказав, що віддасть свою плоть "плоть мою, яку я віддам за життя світу". Івана 6:51

Апостол використав слово "викуп", щоб описати цю особливість Божого плану щодо визволення людини від засудження на смерть. Він писав: "Це добре і до впадоби Богові, Спасителеві нашому, що хоче, щоб усі спаслися і пізнали правду. Бо є один Бог і один Посередник, який може примирити Бога і людство через людину Христа Ісуса. Він віддав своє життя, щоб викупити свободу для всіх". 1 Тимофія 2:3-6

Грецьке слово в Новому Завіті, яке перекладається як "викуп", означає "ціна відповідності", "викупна ціна". Людина Христос Ісус, якого Писання проголошує "святим, невинним, непорочним, відокремленим від грішників", відповідав досконалій людині Адаму, який був створений за божественним образом і подобою (Євр. 7:26; Бут. 1:26). (Євреїв 7:26; Буття 1:26-27). Саме Адам приніс смерть собі і всьому своєму потомству, переступивши божественний закон. Досконала людина, Ісус, віддав себе в жертвну смерть, і тим самим став відповідною

ціною. Ця жертва забезпечила викуплення Адама, а отже, і всіх тих, хто походить від нього - всього людського роду. Цей "викуп за всіх", як описав його Павло, відкрив шлях до повернення до життя для всіх.

Павло писав в іншому місці: "Бо заплата за гріх - смерть, а дар Божий - життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім". (Римлянам 6:23). Схожа думка висловлена в Івана 3:16-17: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бог послав Сина Свого у світ не на те, щоб судити світ, але щоб світ через Нього спасся".

Далі Ісус пояснив: "Ніхто, хто вірує в Нього, не має осуду на того, хто вірує в Нього. А хто не вірує в Нього, той уже засуджений за те, що не вірує в Сина Божого Єдинородного". (Івана 3:18). З цих текстів видно, що весь світ, через спадковість, перебуває під засудженням до смерті, і що звільнення від цього засудження та можливість відновлення до досконалого життя дано через Христа. Однак це відновлення залежить від віри і прийняття людини, для якої було зроблено це любляче положення.

У наш час про тих, хто, дізнавшись про це положення Божої благодаті, приймає її на умовах послуху і повної відданості виконанню Божої волі, кажуть, що вони "виправдані", вважаються праведними в Божих очах. Павло писав: "Отже, коли ми виправдалися в очах Божих вірою, то маємо мир з Богом через те, що вчинив для нас Ісус Христос, Господь наш" (Римлянам 5:1). (Римлянам 5:1). Ті, хто не прийшов до Христа з повною вірою, підкріпленою цілковитою посвятою свого життя виконанню Божої волі, йдучи слідами Ісуса, не насолоджуються в даний час цим "миром з Богом". Вони все ще відчужені від Нього через гріх - все ще перебувають під засудженням до смерті.

Немає іншого шляху спасіння від смерті, окрім як через Христа. Говорячи про Ісуса, Петро сказав: "Ні в кому іншому немає спасіння! Бог не дав нам іншого імені під небом, яким би ми мали спастися". (Дії 4:12). Причина, чому немає спасіння від смерті, окрім як через Ісуса, полягає в тому, що Він єдиний, хто пролив свою бездоганну людську кров за проклятий гріхом і вмираючий рід. Пролита кров у Святому Письмі є символом вилитого життя, а Ісус "душу Свою на

смерть вилив", щоб Адам і всі його нащадки мали можливість жити. Ісаї 53:12

Коли ми вірою приймаємо положення про пролиту кров Христа і присвячуємо себе Божій волі, ми бачимо, що це більше, ніж просто віра. Павло писав: "Бо ви отримали не тільки привілей уповати на Христа, але й привілей страждати за Нього" (Филип'ян 1:29). (Филип'ян 1:29). Існує багато місць Писання, які вказують на те, що страждати разом з Ісусом є привілеєм християн. У своєму листі до Тимофія Павло писав: "Це достовірне слово: Якщо ми з Ним помremo, то й жити будемо з Ним. Якщо ми терпимо утиски, то будемо з Ним царювати. Якщо ми відречемося від Нього, то й Він відречеться від нас". 2 Тимофія 2:11-12

ДЛЯ МЕРТВИХ

Доречно, що Павло згадує цей аспект Божої волі для всіх віруючих у зв'язку з обговоренням воскресіння мертвих. Очевидно, що в церкві в Коринті були люди, які не вірили у воскресіння Ісуса. Він вказує на те, що якщо Христос не воскрес із мертвих, то немає надії, що хтось із

померлих воскресне. Навпаки, він показує, що не тільки Ісус воскрес із мертвих, але й усі через Нього воскреснуть із мертвих і матимуть можливість бути відновленими до досконалого життя. 1 Коринтян 15:12-22

Апостол ясно показує, що це станеться завдяки правлінню Христа, і що Він буде царювати доти, доки всі вороги не будуть покладені під Його ногами. Навіть сама смерть буде знищена. Коли ця славна справа завершиться, Царство Христа перейде до Отця, і Він "буде повновладний над усім і скрізь". 1 Коринтян 15:24-28

До цього Павло додає такі слова: "А для чого нам самим щогодини ризикувати життям? Бо присягаюся, дорогі брати й сестри, що я щодня зустрічаюся зі смертю. Це так само певно, як і моя гордість за те, що Христос Ісус, Господь наш, зробив у вас. І яка цінність у боротьбі з дикими звірами - тими жителями Ефесу, якщо не буде воскресіння з мертвих? А коли не буде воскресіння, то бенкетуймо та пиймо, бо завтра помremo!", вірші 29-32.

Тут нам нагадується, що справжні віруючі в Христа - ті, хто насправді йдуть його слідами в

даний час - страждають і вмирають разом з ним. Павло пояснює це від імені "мертвого" світу людства, вказуючи на те, що певним чином мертві отримують користь від страждань і смерті послідовників Ісуса. Це, дійсно, одна з важливих особливостей грандіозного Божого задуму дарувати життя людському світу. У Святому Письмі на це звертається наша увага різними способами. Одним з них є обітниця, яку Бог дав Аврааму, що через його насіння будуть благословенні всі сім'ї землі. Буття 12:3; 22:18

Павло ідентифікує це обіцяне насіння Авраама як Ісуса і додає: "А всі, що з'єдналися з Христом у хрищенні, у Христа зодягнулися... А тепер, коли ви належите Христові, ви справжні діти Авраамові. Ви його спадкоємці, і Божа обітниця, дана Авраамові, належить вам". (Гал. 3:16-27-29). Тут очевидно, що ті, хто охрещені в Христа і є вірними, успадкують разом з Ним обітницю благословення всіх родів землі. Оскільки ці "сім'ї землі", які мають бути благословенні, або мертві, або вмирають, логічно думати про тих, хто хреститься в Ісуса Христа, як про тих, хто, символічно кажучи, "хреститься за мертвих". Саме через це хрещення вони виявляються

гідними і підготовленими до великої майбутньої роботи благословення всіх сімей землі.

ХРЕЩЕННЯ ПОЯСНИВ ДАЛІ

Занурення у воду, дозволене у Святому Письмі для християн, є лише символом або зображенням справжнього хрещення, яке відбувається не у воду, а в Христа, а точніше в його смерть. Павло стверджує: "Чи ви забули, що, з'єднавшись із Христом Ісусом у хрещенні, ми з'єдналися з Ним і в смерті Його? ... А що ми з'єдналися з Ним у смерті Його, то й воскреснемо до життя, як і Він". Римлянам 6:3,5

Якою була "подоба" смерті Ісуса? Апостол пояснює далі: "Коли Він помер, то помер один раз, щоб розбити владу гріха... Так і ви повинні вважати себе мертвими для влади гріха" (вірш 10). (вірші 10-11). Ісус ніколи не був грішником. Тому Його смерть "для гріха" була жертвовною смертю за проклятий гріхом світ людства. Наше саджання з Ним через хрещення на смерть також є жертвовною смертю. Павло писав: "Благаю вас, віддайте ваші тіла Богові за все, що Він для вас зробив. Нехай вони будуть живою і святою жертвою - такою, яку Він вважатиме прийнятною.

Це справді спосіб поклоніння Йому". Римлянам 12:1

Говорячи про своє хрещення на жертовну смерть, Ісус сказав: "Але Я маю хрещення, яке маю прийняти, і в якому я ув'язненні, доки воно не звершиться!". (Луки 12:50). Грецьке слово, перекладене тут як "звершений", має значення "обмежений" або "заклопотаний". Очевидно, наш Господь має на увазі останні години свого служіння, коли його мали заарештувати і стратити. Таким чином, його хрещення мало бути, в буквальному сенсі, "хрещенням на смерть"

Коли двоє його учнів попросили дозволу сісти, один по правиці, а другий по лівиці, в його Царстві, Ісус сказав їм: "Не знаєте, чого просите, - сказав Ісус. Чи можете пити чашу, яку Я п'ю, чи христитися хрищенням, яким Я хрищуся?" - Мр. 10:35-38

Ці двоє учнів сказали, що можуть пережити досвід, про який говорив Ісус, тому Він сказав: "Будете пити чашу, яку Я п'ю, і хреститися хрещенням, яким Я хрещуся" (вірш 39). (вірш 39). Слово "хрестити" означає "ховати", і в цих різних

текстах йдеться про поховання нашої волі в Божій волі. Це була Божа воля, щоб Ісус жертвовно помер за гріхи світу, таким чином, поховання волі Вчителя у волю Його Небесного Отця також означало Його хрещення на смерть. Так само Божа воля полягає в тому, щоб учні Ісуса пішли за своїм Вчителем на смерть, щоб охреститися Його хрещенням, яке Павло пояснює як хрещення в смерть.

Жертовна смерть Ісуса забезпечила скасування смертного вироку, винесеного адамовому роду; для цього не потрібно ніякої іншої жертви. Однак світ, звільнений від осуду, потребує просвітлення щодо жертовної праці Христа. Крім того, людство має бути підняте з розумової та моральної деградації, очищене від усіх застарілих наслідків гріха, щоб повернутися до досконалості, втраченої в Адамі. Вірні послідовники Ісуса, поєднані між собою на подібну Його смерті, повинні брати участь у цій справі просвітлення та відродження.

ПРИМИРЕННЯ СВІТУ

Примирення можна визначити як процес врегулювання або розв'язання розбіжностей,

суперечностей чи конфліктів таким чином, щоб дві або більше сторін могли відновити прихильність одна до одної. Павло писав про примирення людства з Богом: "І все це - дар від Бога, який повернув нас до себе через Христа. І Бог дав нам це завдання - примирити з собою людей. Бо Бог був у Христі, примиривши світ із собою, вже не зараховуючи гріхів людей проти них. І він дав нам цю чудову звістку примирення". 2 Коринтян 5:18-20

З цього уривку видно, що жертвні послідовники Вчителя беруть участь разом з Ним у "цій чудовій вістці примирення", у справі примирення людського світу з Богом. Ця робота походить від Бога, великого Автора плану спасіння для загубленої раси. Його план був втілений в життя через Ісуса: "Бог примирив світ з собою у Христі". Тоді ми, послідовники Христа, стаємо представниками Христа у справі примирення, яку Він передбачив. Нам дано, або "доручено нам", "слово примирення".

У 21-му вірші читаємо: "Бо Бог зробив Христа, що не згрішив, жертвою за наші гріхи, щоб ми через Христа виправдалися перед Богом". (2 Коринтян

5:21). Тут ми маємо пояснення підстави, на якій ми, члени проклятого гріхом і вмираючого роду, можемо бути використані Богом у справі примирення. Це тому, що Христос, перш за все, передбачив наше примирення, і після прийняття цього положення ми стаємо "примиреними з Богом через Христа". Ми нічого не додаємо до цінності крові, якою ми примирилися, але сила цієї крові впливає на наше примирення, і Бог вважає нас праведними і дає нам привілей брати участь разом з Христом у справі примирення для інших.

Павло продовжує в 6-му розділі, в першому вірші: "Закликаємо вас не приймати Божої благодаті марно". Якою дивовижною є Божа благодать, яку апостол закликає нас не приймати даремно! Цей привілей бути працівниками разом з ним - це праця, яка охоплює дві епохи в Божому плані спасіння - теперішню євангельську, або християнську епоху, і прийдешню месіанську епоху. Христос доручив своїм послідовникам іти по всьому світу і проповідувати Євангеліє (грецькою - добра звістка) слово примирення (Матвія 24:14; Дії Апостолів). (Матвія 24:14; Дії 1:8). Ця праця вимагає жертвності, покладання нашого життя на служіння Господу. Це те, що

пов'язано з нашим хрещенням на смерть з Христом, нашими стражданнями і смертю разом з Ним.

Тоді, як ми бачили, робота наближення Месіанської епохи, коли всі члени Христового тіла будуть зібрані і підготовлені, полягатиме в тому, щоб примирити і повернути до життя решту людства. Павло писав: "У час моєї прихильності я вислухав вас, а в день спасіння я допоміг вам". 2 Коринтян 6:2

Вираз "у день спасіння" стосується не життя окремих людей, а періоду в Божому плані - теперішньої євангельської епохи, коли Небесний Отець приймає жертву Свого народу і призначає їм роль у Своєму плані як працівникам разом з Ним. У цьому тексті Павло частково цитує Ісаї 49:8-9: "Так говорить Господь: "Свого часу Я відповім вам. У день спасіння Я допоможу вам. Я захищу вас і дам вас народові, як Мій завіт з ним. Через тебе Я відновлю землю Ізраїля і знову віддам її власному народові. Я скажу в'язням: "Вийдіть на волю", а тим, хто в темряві: "Прийдіть до світла". Вони будуть Моїми вівцями, що

пастимуться на зелених пасовиськах і на пагорбах, що раніше були голі".

ЯК НЕБЕСНЕ, ТАК І ЗЕМНЕ СПАСІННЯ

У теперішньому часі ті, що вірою беруть участь у забезпеченні життя, яке Бог дав їм через Христа, будуть, якщо вірні аж до смерті, піднесені до слави, честі та безсмертя. (Римлянам 2:7). У Посланні до Євреїв 3:1 йдеться про них як про "покликаних до неба". У 2 Петра 1:4 вони описані як такі, що отримали обітницю, завдяки яким вони можуть стати учасниками "божественної природи", тобто природи Бога. У Римлянам 5:2 вони зображені як ті, що радіють "очікуванням розділити Божу славу".

Божественна природа - це не тільки безсмертя, але й джерело життя. Ось чому, як у цитованому вище Ісаї 49:8-9, ті, про кого говориться, що Бог зберігає їх у всіх їхніх випробуваннях, коли вони страждають разом з Христом у Його хрещенні на смерть, представлені як такі, що кажуть в'язням: "Виходьте!", а тим, що в темряві: "Покажіться!". Ці "в'язні" - переважна більшість людства, як живих, так і мертвих, які через Христа та його вірних послідовників будуть виведені з рабства адамічної смерті. Вони, однак, не будуть піднесені

до божественної природи, як Церква, але будуть виведені "на спадщину спустошеної спадщини".

Це спадщина життя на землі, і панування над землею, яке було дане Адамові, але яке він втратив через гріх. Ця спадщина земного життя була куплена кров'ю Христа, і Церква приєднається до нього у відновленні цієї спадщини для всіх, хто буде коритися законам того тисячолітнього царства благословення, під час якого мертві, за яких зараз хрестяться справжні християни, будуть просвітлені і отримають можливість повернутися до досконалості людського життя.

Як ми вдячні за те, що наш люблячий і вічний Бог був постійним помічником для свого жертвовного народу протягом усього цього "дня спасіння", який, як ми віримо, наближається до кінця! Ми радіємо, що завдяки заслугі Христової крові наш Небесний Отець приймає жертви свого народу і робить можливим випробування його вірності Йому, дивлячись на його остаточне піднесення до божественної природи.

Як ми бачили, навіть у той час, коли відбувалося їхнє смертельне хрещення, Господь

використовував їх як співпрацівників у своєму великому плані спасіння. Вони і надалі будуть використовуватися як служителі примирення в наступному віці, бо нестимуть звістку про примирення і відновлення всьому людству, доки, врешті-решт, знання про Господа не наповнить землю, "як вода покриває море". Ісаї 11:9; Авакума 2:14

Саме через церкву, як послів Христа, і використовуючи слово примирення, знання про "викуп за всіх", надане Ісусом, у свій час буде "засвідчено", або зроблено відомим для всіх. 1 Тимофія 2:3-6

НАРЕЧЕНА

Символічною мовою Біблія говорить про вірну Церкву в цілому - всіх тих, хто в теперішню євангельську епоху посаджений разом на подобу смерті Ісуса - як про "наречену" Христа. В Об'явленні 19:7 Ісус згадується як "Агнець", через жертовну природу відкуплення. Ми читаємо: "Возвеселімося, і зрадіємо, і честь Йому віддаймо, бо настав шлюб Агнця, і дружина Його приготувалася".

Це "приготування" в теперішньому часі тих, хто з'єднається з Ісусом у славі і розділить з Ним участь у відновленні людства в Месіанському віці, спричинило багато жертв і страждань. Служіння самого Ісуса було переважно жертвою, яка закінчилася смертю. Святе Письмо закликає нас бути подібними до нього, символічно бути похованими разом з ним через хрещення в смерть.

Прикрасою майбутньої нареченої, окрім безкорисливої любові, що веде до самопожертви заради інших, є також смирення і послух у виконанні Божої волі. Це, по суті, багате поєднання всіх плодів і благодатей Святого Духа. (Гал. 5:22-23; 2 Петра 1:5-7). Лише тоді, коли кожен потенційний член майбутньої нареченої Христа буде таким чином "гарно вбраний для свого чоловіка", і всі вони будуть приведені в "перше воскресіння", відбудеться шлюб Агнця і Його нареченої. Об'явлення 21:2; 20:6

Тоді сповниться Об'явлення 22:17, бо до того часу не буде повного класу наречених. У тексті читаємо: "Дух і наречена кажуть: "Прийди". Нехай кожен, хто це чує, скаже: "Прийди". Нехай прийде

кожен, хто спраглий. Нехай кожен, хто бажає, п'є безперешкодно з води життя". Нам повідомляється, що "Дух", свята сила і вплив Бога, що проявляється через його Сина, Христа Ісуса, і "наречену", вірну Церкву, становитимуть засоби, за допомогою яких людство буде запрошене до участі у "воді життя". Таким чином, знову відкривається унікальна позиція в плані спасіння, яку займають ті, хто посаджений разом на подобу смерті Ісуса.

Недарма Павло вказує на те, наскільки марними були б християнські страждання і смерть, наскільки порожнім було б наше хрещення для мертвих, якби не було воскресіння мертвих! Однак ми знаємо, що воскресіння мертвих буде, тому що Христос, "перший плід", вже воскрес із мертвих і вознесений до небесної слави (1 Кор. 15:1). (1 Коринтян 15:23). "Перше воскресіння" охопить усіх, хто страждав і помер разом з ним, щоб вони могли жити і царювати з ним, але ця славна надія може здійснитися тільки через вірність "навіть до смерті". Об'явлення 2:10

Ми радіємо запевненням про божественну допомогу для тих, хто віддає своє життя в жертву.

Одним з найбільших стимулів до вірності є обітниця Писання про те, що наше "хрещення за мертвих" у теперішньому світі принесе їм остаточну користь у наступному віці в Божому плані. Якщо ми будемо вірні, то візьмемо участь у великій майбутній роботі з відновлення мертвого світу до життя, просвіtimo його, примиримо з Богом і дамо йому можливість жити вічно. Який славний результат обіцяний у Божому Слові!

Правильна молитва

***Ключовий вірш: "Моліться так: Отче наш,
що єси на небесах, нехай святиться ім'я
Твоє".
Матвія 6:9***

***Вибрані місця з Писання:
Матвія 6:5-15***

Після того, як Ісус закінчив "молитву на певному місці", один учень попросив: "Господи, навчи нас молитися". (Луки 11:1-4). Ми не повинні думати, що цей учень ніколи раніше не молився, коли він поставив це запитання. Однак, здається, учні зрозуміли, що не тільки вчення Ісуса значно відрізнялося від вчення книжників і фарисеїв у різних питаннях, але й Його манера молитися була іншою. Тому вони хотіли отримати від Нього настанови щодо молитви.

Урок Ісуса про молитву записаний в Євангеліях від Луки та Матвія. (Луки 11:1-13; Матвія 6:5-15).

Ми не повинні розуміти, що Ісус мав на увазі дослівно повторити свої слова, коли молився, але скоріше він сказав: "Ось як ви повинні молитися". Іншими словами, Ісус не дав нам точних слів, які ми повинні промовляти, а скоріше надав загальний приклад стилю і змісту наших молитов - простих, коротких, прямих, впорядкованих і благоговійних. Тому нам слід уникати повторення одних і тих же формальних слів у кожній молитві або думати, що довгою молитвою ми справимо враження на тих, хто нас слухає, або якимось чином будемо більш прийнятними для нашого Небесного Отця. Матвія 6:7

"Отче наш, що єси на небесах". (вірш 9). Вираз "Отче наш" був новим для євреїв, адже вони були нацією "рабів". (Ездра 5:11; "Кені-хау-мі-я" 1:6). У Новому Завіті, однак, апостол говорить про тих євреїв, які прийняли Ісуса, що "їм дав Він владу (грецькою: привілей) бути синами Божими" (Івана 1:12). (Івана 1:12). "Нехай святиться ім'я Твоє" виражає благоговійне поклоніння і визнання Божої доброти і величі. Наша перша думка в молитві повинна бути про Бога, а не про себе чи інших дорогих нам людей.

"Нехай прийде Царство Твоє найближчим часом". (Мт. 6:10). Ми повинні молитися про швидке пришестя Божого Царства, яке, як Він обіцяв, благословить усе людство і стане вічним вирішенням усіх проблем, неприємностей і зла нинішнього світу. Ця надія на Царство допоможе нам пройти через випробування і труднощі сьогодення, коли ми споглядаємо перспективу часу благословення для всіх.

"Нехай буде воля Твоя і на землі, як на небі". Ми повинні висловити свою віру в те, що Бог виконає всі свої численні обіцянки. "Дай нам сьогодні їжу, якої ми потребуємо". (вірш 11). Ми повинні визнати нашу постійну залежність від Бога, приймаючи його провидіння і керівництво в нашому повсякденному житті, як в духовних, так і в мирських справах.

"Прости нам гріхи наші, як і ми простили винуватцям нашим". (вірш 12). Ми часто не досягаємо до досконалих Божих стандартів і тому повинні в молитві висловлювати нашу потребу в Його співчутті та милосерді, просити прощення через заслуги нашого Спасителя і висловлювати наше бажання змінитися. Ми також повинні

просити нашого Небесного Отця допомогти нам розвивати милосердя до інших, які можуть згрішити проти нас. Матвія 5:44

"Не дай нам піддатися спокусі, але визволи нас від лукавого". (Мт. 6:13). Ми повинні просити, щоб Бог направляв наші кроки в житті так, щоб не прийшло на нас випробування, яке ми не змогли б витримати, і щоб Він допоміг нам вчитися на тих випробуваннях, які Він допускає для нашого зростання. (1 Коринтян 10:13; Римлян 8:28). Таким чином, ми бачимо спосіб молитви, даний нам Ісусом для того, щоб бути до вподоби Богові, коли ми висловлюємо Йому наше бажання виконувати Його волю від щирого серця. Ефесян 6:6

Іван Хреститель

Ключовий вірш: "Поправді кажу вам, що з усіх, хто коли-небудь жив, немає більшого за Івана Хрестителя. Та навіть найменша людина в Царстві Небесному більша за нього!"

Матвія 11:11

Вибрані місця з Писання:

Матвія 11:7-15

І Малахія, і Ісаїя пророкували, що Бог вибере людину, яка заздалегідь "приготує" шлях Господній. (Малахії 3:1; Ісаї 40:3-5; Матвія 11:10). Цим особливим посланцем був Іван Хреститель. Ангел Господній сповістив батькові Івана, що його дружина, старша за нього віком, народить сина, і вони повинні назвати його Іваном. Про Івана ангел сповістив, що "він напевне багатьох ізраїльтян до Господа, Бога їхнього... Він приготує народ до приходу Господнього". Луки 1:5-17

Коли Ісус досяг тридцяти років, він прийшов до Івана, який "проповідував, що люди повинні хреститися, щоб показати, що вони покаються у своїх гріхах". Побачивши Ісуса, Іван вигукнув: "Ось Агнець Божий, що бере на себе гріх світу". Тоді Ісус попросив Івана охрестити його. Коли Ісус вийшов з води, "Іван дав таке свідчення: Я бачив Духа, що сходив з неба, як голуб, і перебував на Ньому". Луки 3:2-23; Івана 1:19-34

Пізніше, коли Івана кинули до в'язниці, Ісус проголосив натовпу слова нашого ключового вірша: "Між народженими від жінок не повстав ніхто більший за Івана Хрестителя; а хто найменший у Царстві Небесному, той більший за нього". Матвія 11:11

Вираз "Царство Небесне" відноситься до духовної фази Месіанського Царства, яка почала розвиватися під час земного служіння і смерті Христа. Це продовжилося в день П'ятидесятниці з вилиттям Божого Святого Духа на людей, які присвятили своє життя служінню нашому Небесному Отцю. (Дії 2:1-41; Римлян 12:1; Євреїв 3:1). Це небесне покликання триває протягом усієї євангельської епохи аж до наших днів.

Один з титулів, які Писання присвоює Ісусу, - це "Наречений". Його вірні послідовники як група стануть його "нареченою". (Об'явлення 19:7; 22:17). Іван Хреститель пояснював: "Хто має наречену, той і є Жених; а друг Жениха, що стоїть і слухає його, радіє вельми від голосу Жениха" (Івана 3:29). (Івана 3:29). Служіння Івана належало до попередньої юдейської епохи, яка ось-ось мала закінчитися. Проте, оскільки він помер до того, як Ісус відкрив запрошення стати частиною "Царства Небесного", Іван не буде вважатися частиною класу "наречених", хоча він і радіє, що є "другом нареченого".

Іван Хреститель разом з "Авраамом, і Ісааком, і Яковом, і всіма пророками" будуть винагороджені за свою вірність воскресінням на землі як досконалі людські істоти. Вони будуть "князями по всій землі", служитимуть наставниками і прикладом для всього людства в земній фазі Царства. Луки 13:28; Псалми 45:16; Євреїв 11:4-40

Коли Ісус сказав, що "найменший у Царстві Небесному більший за Нього", ми не повинні робити висновок, що Іван Хреститель і всі ті

праведні персонажі, згадані в Писанні, які жили до земного служіння Христа, були менш вірними, ніж євангельська церква. Скоріше, це означає лише те, що Бог воскресить їх як досконалих людей на землі, в той час як Він обіцяв воскресити Наречену Христову як досконалу духовну істоту, даруючи їй безсмертя і божественну природу. 2 Петра 1:4; Римлян 2:7; 6:3-5; 2 Тимофія 2:11-12

Багатий юнак

Ключовий вірш: *"Іще раз кажу вам: легше верблюдові пройти крізь вушко голки, аніж багатому увійти в Царство Боже".
Матвія 19:24*

Вибрані місця з Писання:
Матвія 19:16-30

До Ісуса підійшов молодий чоловік з великим багатством, став перед Ним на коліна і запитав: "Що мені робити, щоб успадкувати життя вічне?" (Марка 10:17; Матвія 19:20; Луки 18:18). Після короткої дискусії між ними Ісус сказав: "Якщо хочеш бути досконалим (грецькою: досконалим), піди, продай маєток свій і роздай убогим, і будеш мати скарб на небі", і "візьми хрест свій і йди за Мною". Почувши це, юнак "пішов сумний, бо мав велике багатство". Мт. 19:21-22; Мк. 10:21-22

Тоді Ісус сказав своїм учням: "Важко (грецькою: важко) багатому увійти в Царство Небесне". Потім він додав слова, які містяться в нашому

ключовому вірші: "Легше верблюдові пройти крізь вушко голки, аніж багатому увійти в Царство Боже". Учні "дуже здивувалися й запитали: "Хто ж тоді може спастися?". Ісус відповів: "Людям це неможливо, а Богові все можливо". Мт. 19:23-26

Раніше Ісус застерігав: "Не збирайте собі скарбів на землі", а "збирайте собі скарби на небі", бо "де ваш скарб, там буде і ваше серце". (Мт. 6:19-21). Також у притчі про сіяча Ісус пояснив, що зерно, яке впало між терням, яке потім зійшло і заглушило його, уособлює тих, хто чує Слово Боже, "а турботи життя цього та облуда багатства заглушають слово, роблячи його неплідним". Матвія 13:22

Апостол Павло застерігає, що "Люди ж, які прагнуть багатства, впадають у спокусу і потрапляють у пастку багатьох нерозумних і згубних бажань, що ввергають їх у загибель і згубу. Бо любов до грошей - це корінь усякого зла. І деякі люди, жадаючи грошей, ухилилися від правдивої віри і пронизали себе багатьма скорботами". 1 Тимофія 6:9-10

Багата людина, однак, повністю віддавши своє серце Господу і щиро шукаючи Бога, може з

великим смиренням і покорою відповісти на небесний поклик і розвинути характер, який буде до вподоби Небесному Отцю. У Святому Письмі описано кілька людей, які так вчинили. Закхей, хоч і був головним серед митарів, "намагався поглянути на Ісуса" і описаний як "багатий" (Луки 19:19). (Луки 19:2-9). Йосип з Ариматеї, який описаний як "багатий чоловік", випросив у Пилата мертве тіло Ісуса і поклав його "у власний новий гріб" (Матвія 27:57.57). (Матвія 27:57-60). Никодим приєднався до Йосипа і приніс дуже багато пахощів, щоб намастити тіло Ісуса; отже, він теж повинен був бути багатим. Івана 19:39-42

Однак найбільшим прикладом того, хто був багатим і повністю підкорився нашому Небесному Отцю, є Ісус. "Хоч Він був багатий", перший і головний з усього Божого створіння, але заради бідного стогнучого створіння "збіднів" і "зійшов з неба". Він добровільно став досконалою людиною і віддав своє життя "на викуп за всіх, щоб бути засвідченим у свій час". 2 Коринтян 8:9; Івана 3:13; 6:38-51; 1 Тимофія 2:5-6

Притча про овець та козлів

***Ключові вірші: "Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй і всі Ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своїм славним. І зберуться перед Ним усі народи, і Він відділить людей, як пастир відділяє овець від козлів".
Матвія 25:31-32***

***Вибрані місця з Писання:
Матвія 25:31-46***

Ця притча ілюструє, коли і як відбуватиметься робота під час земної фази Месіанського царства. Притча починається: "Коли прийде Син Людський у славі своїй". "Син Людський" - це наш Господь Ісус. (Матвія 16:13; Івана 5:26-27). Разом із Сином Людським "всі святі ангели" будуть "з ним". Це і є досконала наречена Христова. Об'явлення 14:1-4

Часові рамки притчі визначаються цим твердженням: "Тоді він сяде на престолі слави своєї". Одна з обітниць, даних вірним християнам воскреслим Господом, звучить так: "Переможцєві дам сісти зі Мною на престолі Моєму, як і Я Лютий 2025 року

переміг і посаджений з Отцем Моїм на престолі Його". (Об'явлення 3:21). У цьому вірші містяться два важливих твердження. По-перше, нагородою, обіцяною всім вірним переможцям теперішнього євангельського часу, буде привілей працювати разом з Ним як "царі і священники", царювати разом з Ним з метою наставляти і підносити людство під час Царства. (Об'явлення 1:5-6; 20:4-6). По-друге, коли це послання було дане Іванові, Ісус був "посаджений" на престолі свого Отця, але ще не на своєму власному троні.

Отже, притча вказує на майбутній час, коли Христос "сяде на престолі своєї слави". Це станеться, коли "всі святі ангели" будуть з Христом - тобто, коли вся Христова наречена буде завершена. Раніше Ісус сказав Своїм учням про цей час: "Я призначаю вам Царство, як призначив Мені Отець Мій, щоб ви їли й пили за столом Моїм у Царстві Моїм і сиділи на престолах". Луки 22:29-30

У притчі слово "слава" перекладається з грецької мови, що означає "слава, як дуже явна". Апостол Павло дає додатковий доказ того, що коли Христос з'явиться у "явній" славі, він буде разом з

усіма послідовниками Господа, які були вірні аж до смерті. Він пише: "Коли ж Христос, що є життям нашим, з'явиться (грецькою: стане видимим), тоді й ви з'явитесь з Ним у славі" (Кол. 3:4). (Кол. 3:4). Слово "слава" в цьому місці походить від того ж грецького слова, що перекладається як "слава" в Матвія 25:31.

Під час царювання Христового Царства "перед Ним будуть зібрані всі народи". Усім стане відомо про його владу. Потім, наприкінці царства, продовжує притча, "він відділить їх... як пастух відділяє овець від козлів". (Матвія 25:32). Цей поділ є остаточним випробуванням і оцінкою кожної людини "за ділами їхніми", які вони продемонструють під час суду в Царстві Божому. Дії 17:31

Люди з класу овець успадкують Царство, тому що вони розвинули і добровільно проявили Божий характер любові, допомагаючи і підбадьорюючи інших протягом цього часу. Люди з класу козлів не продемонструють жодної з цих якостей під час перебування в Царстві і будуть насолоджуватися його благословеннями лише для себе. Їм не буде дозволено жити вічно. Об'явлення 20:12-15